

(B)LIV

Cindy Malmberg

Kapitel 1

"Hvad gør du med sommerferie i år? Du er godt klar over, det bliver vores første år uden hinanden, ik?" Sue vipper hovedet, blinker hurtigt med de lange, sortmalede og næsten for perfekte vipper, der indrammer hendes store, brune øjne. Hun nulrer en af sine blonde krøller og surmuler som en baby – men med et skævt smil på de smalle, lipgloss-skinrende læber.

"Det er okay," svarer jeg med ro i stemmen. "Jeg skal nok finde på et eller andet. Jeg kan ikke blive ved med at være 3. hjul. Egentlig utroligt at Chris finder sig i det. I os."

"Det er Chris. Han har også sine venner og irriterende hobbyer, der optager ham. Så han kan ikke tillade sig at brokke sig."

"Næh, men tænk lige på, hvor mange mærkelige ting, han efterhånden har lagt øre og øjne til med os to. Hvor mange aftener er han ikke blevet snydt for 'Netflix og chill', men i stedet fik 'Netflix og kill the romance' med mig i samme sofa?"

Vi griner og grynter kikset i kor.

Solen er brudt gennem et let skydække og sender små stråler ind ad de beskidte vinduer. Lav men stemningsfuld musik strømmer ud af designerhøjttalerne i alle hjørner og blander sig med en summen af menneskestemmer. Duften af bacon og pandekager fylder luften.

Uhm.

Vi sidder i vores stambås på den bedste café i indre by. Gennem længere tid har vi fastholdt en tradition med en lørdagscafé-date, og jeg nyder som sædvanligt Sues selskab. Hun formår at skabe en ydre ro omkring os, men også en indre ro i mig. Hun fuldender mig på en måde, som en kæreste gør, uden at være det.

”Skal vi bestille noget ...” Jeg bliver afbrudt midt i en sætning, da lyden af en sms synkront tikker ind på vores telefoner.

Vi stivner et kort sekund og kigger mistroisk på hinanden.

Tænker vi mon det samme?

Vores undrende smil og nu let skulende øjne afslører, at vi ingen idé har om, hvad der venter os.

”Please, lad det være aflysning af vores fitness-time på tirsdag.” Sue dykker ned i tasken og roder efter sin mobil, mens hun mumler noget uforståeligt videre om bikinisæson. Hun hiver hurtigt telefonen med den krakelerede skærm frem og åbner beskeden.

Hun kniber øjnene sammen.

Jeg iagttager hendes atypiske kropssprog, bliver forvirret og lidt bange. Hendes mine er alvorlig, og øjnene stirrer stift på skærmen, mens hun scroller roligt nedad og læser videre. Tårer samler sig i begge øjenkroge, men de triller ikke. Jeg ser hendes hænder begynde at sitre. Selvom hun holder godt fast i mobilen, ryster de nu så meget, at hun er ved at tabe den. Munden krøller sig sammen, og læberne bævrer. Hun skjuler sin mund med den ene hånd, men resten af hendes ansigtsudtryk er tydeligt. Jeg holder mærkeligt nok vejret, mens jeg følger hver en bevægelse, hun laver. Hver en synlig følelse. Noget er helt galt. Tankerne hvirvler rundt i mit hoved som tørt græs i en tornado.

Hvem har sendt os en sms? Det kan umuligt være en aflyst træning.

Hendes blik bliver tomt, og øjnene fugtige af tårer, der vælder frem og begynder at trille ned ad begge kinder. På få sekunder bliver hendes ellers så solbrune hud askegrå, og min mavefølelse siger mig, det her er rigtig skidt. Nervøsiteten forplanter sig som en smerte i brystkassen. Som en skruetvinge, der strammer mere og mere til om mit hjerte.

Fuck.

Med en stadig rystende hånd lægger hun telefonen ned på den fint foldede hvide stofserviet på cafébordet. Men der er noget mekanisk over hendes bevægelser. Hun

strækker begge ærmer ud over sine knyttede hænder og dupper tårerne væk fra øjnene og kinderne. Trækker vejret dybt og hikster kort.

"Er du ... okay, Sue? Hvad fanden sker der?" Jeg tager hendes hænder ned på bordet og ser alvorligt på hende.

Hun undgår øjenkontakt, så jeg tænker ikke videre, men spørger så: "Er det banken? Kan de allerede se vores mange køb fra Strøget i dag?" Jeg giver mig selv mentale dummeslag og himler med øjnene.

Det er så typisk mig at forsøge at lave sjov i en tydeligt presset situation.

Sue synker synligt. Griber ud efter glasset på bordet og tager en tår af sin caffè latte.

Jeg plejer at kunne læse hende ud fra hendes kropssprog, men alt, hvad hun gør lige nu, forvirrer mig. "Hallooo? Er der nogen hjemme?" I sekundet jeg får åbnet munden og forsøger at være sjov igen, bryder hun fuldkommen sammen foran mig. Som et kraftigt lyn, der forgrener sig på nattehimlen, breder et skarpt jag sig i mit bryst af dårlig samvittighed.

Uden tøven sætter jeg mig over på sædet ved siden af hende og omslutter hende med mine arme.

"Du må hellere ... selv læse beskeden," hulker hun ind i nakken på mig.

"Jamen, hvad sker der? Er du ikke sød at fortælle mig det? Du skræmmer mig." Jeg strammer mit greb om hende.

"Jeg slipper dig ikke, før du har fortalt mig det."

Hun tager en dyb vejrtrækning og snøfter ind i mit løse hår. "Det er Liv. Hun er ..." Hun fuldfører ikke sætningen, men græder lydløst. Hendes krop spjætter i mine arme, og jeg føler mig komplet utilstrækkelig som veninde.

Jeg aner ikke mine levende råd.

"Hvad, Sue? Hvad er hun?"

"Død. Hun er død, Lulu!"

Jeg letter på mit jerngreb om Sue, men lægger i stedet en trøstende hånd på hendes arm og holder hendes hånd med den anden. "Liv? Nej, Nej, nej. Ikke vores Liv." Jeg vrænger uforstående på næsen og forstår ikke, hvad hun fortæller mig. Min hjerne kan ikke håndtere informationen. Mit hjerte føles som et glas, jeg har tabt på jorden fra et vindue på 2. sal.

Splintret.

Tusind bittesmå stumper spreder sig i alle retninger og efterlader mig i en tilstand af følelsesløshed. Min krop reagerer, som er den blevet ramt af en Marvel-skurks isfryse-stråle. Jeg kan ikke bevæge mig. Kan ikke tale. Sidder tilbage i en form for choktilstand. "Liv-musen ..." hvisker jeg, så kun jeg kan høre det.

Vi tager begge endnu en dyb indånding, og jeg fornemmer, at hendes krop slapper lidt af. Hendes hånd sitrer dog stadig i min. Jeg har derimod en knude i maven, og den ubehagelige og strammende fornemmelse af dårlig

samvittighed har udviklet sig til chok. Angst. Sorg.

Sue trækker sin hånd til sig og fortsætter med hovedet sænket: "Hun blev påkørt af en flugtbilist og døde på hospitalet af hårde kvæstelser."

Fuck, pis, lort. ARGH! Puha. Husk at trække vejret, Lulu. 1-2-3, du kan godt ...

Frygtelige billeder danner sig for mit indre øje. Følelsen af mavesyre, der stiger, er ubehagelig. Jeg ryster på hovedet, som kan jeg ryste de sidste minutter ud af mit liv. "Det kan ikke være virkeligt. Jeg kan ikke tro det. Please, lad det være en superdårlig joke." Jeg synker og kigger bedende på Sue, som om hun på magisk vis kan skrue tiden tilbage og slette den tragiske nyhed.

Hun åbner munden, men ingen ord kommer ud.

"Er du okay?" spørger jeg roligt.

"Jeg ved slet ikke, hvad jeg skal sige eller føle lige nu."

Hendes stemme er anderledes. Monoton.

Vi krammer tæt igen.

"Læs lige beskeden selv, smukke." Sue skubber sig lidt væk fra mig og tørrer den fugtige næse af i ærmet på sin lyseblå cardigan. Hendes små hulk rammer mig hårdt. Det er sjældent, jeg ser hende græde – og aldrig på denne måde.

Det knuser mit hjerte. Blodets rasen i kroppen får det til at hamre i tindingerne, og det føles, som om huden strammer til om mit ansigt. Tårene presser sig på i

øjnehulerne, næsten så det svier.

Sue folder hænderne foran munden og stirrer tomt på mig, mens jeg fumler med hendes telefon og forsøger at læse beskeden mellem revnerne i skærmen. Hun sidder næsten, som om hun beder til nogen. Men det kan være lige meget med at bede nu.

Min tro på Gud kan ligge på et meget lille sted.

Liv fortjente ikke denne skæbne. Et skarpt jag skyder frem i mit bryst og breder sig helt ud til fingerspidserne som bittesmå sylespidser. Jeg mærker, jeg spænder helt op i kæben.

Er det ... vrede? Hvorfor?

Jeg læser beskeden, mens jeg bider i min knyttede næve:

Kære piger

Det er med stor sorg, at vi må meddele jer, at Liv gik bort sent fredag aften efter en kort, men sej kamp for livet. Hun blev påkørt af en flugtbilist og lagt i koma, da hun ankom på hospitalet. Desværre overlevede hun ikke de mange, svære kvæstelser, men i det mindste led hun ikke.

Som I ved, var Liv en frisk pige, der elskede at sprede glæde og leve livet fuldt ud. Der vil derfor ikke være en traditionel begravelse, men i stedet en mindehøjtidelighed i Byparken næste søndag kl. 15 – i hendes ånd.

Kom med jeres altid gode humør, farverige tøj og nyd et glas vin eller en øl sammen med alle os, der for altid vil

elske og savne Liv.

De bedste hilsner fra familien Holten og Eric

Jeg synker dybt. Mærker facaden krakelere og tårerne, der kun venter på en åbning til at strømme frit.

For helvede da også.

Vi deler ikke mange ord, mens vi forlader caféen og går som et par mekaniske robotter mod metrostationen med sænkede blikke. Skyerne ligger som et tykt, mørkegråt tæppe over os, og jeg kan næsten dufte, at der er tung regn på vej.

”Hvad fanden gør vi?” Jeg bryder stilheden uden at kigge på Sue.

”Hvad mener du? Altså med søndag?” Hun stopper op, tager min hånd og klemmer den trygt i sin.

Jeg kigger op, finder hendes stadig let blanke øjne og svarer næsten hviskende: ”Ja. Altså ... Vi skal jo helt sikkert afsted, men ... jeg mener ... hvad hulen tager man på til sådan en mindehøjtidelighed?”

Sue snøfter let og tørrer næsen i ærmet endnu en gang. ”Har du aldrig været til sådan én før?” Hun kigger på mig med et løftet øjenbryn.

Trods mine 32 år kender jeg faktisk ikke mange, der er gået bort. ”Nej. Da min bonusmor døde, var det en normal

begravelse med en alt for langsom og hjerteknusende sænkning af hendes kiste ned i intetheden. At være omringet af grædende mennesker, der alle kastede røde roser ned i det sorte hul til kisten, var det værste, jeg nogensinde har oplevet. Så jeg er lidt nervøs for, hvad man gør til en mindehøjtidelighed.”

Sue ser på mig med undrende øjne. ”Den historie har du aldrig fortalt mig? Det gør helt ondt i hjertet at forestille mig dig som barn i den situation. Jeg lover dig, det her bliver anderledes. Meningen med en mindehøjtidelighed er at ære de døde – som de havde ønsket det. Så i Livs ånd tænker jeg, at vi bare skal møde op, som vi ville gøre til enhver anden dag sammen med hende og opføre os, som var hun fysisk til stede sammen med os.”

Jeg har svært ved at se en mindehøjtidelighed for mig og føler mig tom for ord, så jeg nøjes med at klemme hendes hånd let. Hun klemmer hårdere tilbage og smiler fortrøstningsfuldt til mig.

Vores roller er vist byttet om.

Nu er det Sue, der tager sig kærligt af mig. ”Kan vi ikke godt tage hjem til mig nu? Og vil du måske også sove hos mig til i morgen? Jeg kan ikke overskue at være alene.”

Hun svarer ikke, men trækker mig trygt ved hånden ned ad trapperne til metroen.

Gud, hvor jeg elsker den pige!